

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **VeMa gastro s.r.o. v likvidaci**, IČO: 28915917
sídlem Počernická 509/85, 101 00 Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Polákem
sídlem Sokolovská 87/95, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 11. 2. 2022, č. j. 4752-3/2022-900000-311, sp. zn. 110358-13/2017-510000-12,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení**

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 7. 4. 2022 domáhala u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) přezkoumání rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“) ze dne 11. 2. 2022, č. j. 4752-3/2022-900000-311 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „celní úřad“) ze dne 11. 11. 2021, č. j. 405453-18/2021-510000-12.1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném k 18. 5. 2017 (dále jen „zákon o hazardních hrách“), kterého se dopustila tím, že v provozovně „KLUB BAR LP“ dne 18. 5. 2017 provozovala v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách prostřednictvím 9 technických herních zařízení hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, aniž by k tomu měla povolení ve smyslu § 85 zákona o hazardních hrách. Jednalo se o technická herní zařízení typu „AUTOGAMES – VIDEOGAMES“ výrobní číslo nezjištěno – CS1, „CYBERVIEW“ výrobní číslo nezjištěno – CS2, „AUTOGAMES – VIDEOGAMES“ výrobní číslo nezjištěno – CS3, „LION – MAGIC GAMES“ výrobní číslo nezjištěno – CS4, „ACE DREAM PLAY“ výrobní číslo nezjištěno – CS5, „JPM TURBO GOLD“ výrobní číslo nezjištěno – CS6, „MULTI REELS“ výrobní číslo nezjištěno – CS7, „JPM BLACKMAGIC“ výrobní číslo nezjištěno – CS8, „NEO“ výrobní číslo nezjištěno – CS9.
3. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně dále uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném k 13. 12. 2017, kterého se dopustila tím, že v provozovně „KLUB BAR LP“ (dále jen „provozovna“) dne 13. 12. 2017 provozovala v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách prostřednictvím 8 technických herních zařízení hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, aniž by k tomu měla povolení ve smyslu § 85 zákona o hazardních hrách. Jednalo se o technická herní zařízení typu „BLUE GAMES“ výrobní číslo nezjištěno – CS1, „AUTOGAMES – VIDEOGAMES“ výrobní číslo nezjištěno – CS2, „CASH“ výrobní číslo nezjištěno – CS3, „TURBO GOLD“ výrobní číslo nezjištěno – CS4, „DREAM PLAY PLUS“ výrobní číslo nezjištěno – CS5, „KAJOT“ výrobní číslo nezjištěno – CS6, „KAJOT“ výrobní číslo nezjištěno – CS7, „750 GOLDEN BANK“ výrobní číslo nezjištěno – CS8.
4. Za shora uvedený správní delikt a přestupek byl žalobkyni uložen úhrnný správní trest pokuty ve výši 1 190 000 Kč a správní trest propadnutí věcí spojených s provozováním hazardních her, které byly zadrženy při kontrole dne 18. 5. 2017 a dne 13. 12. 2017 (finanční hotovost 3 850 Kč a 2 300 Kč v kasír tašce u obsluhy baru, 18 ks čipových karet, 190 ks členských legitimací „ŽIVOT JE HROU“). Současně bylo vysloveno ochranné opatření zabránění všech celkem 17 ks technických herních zařízení, jejich příslušenství (ovládací klíče) a obsažených finančních prostředků.

II. Napadené rozhodnutí

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě, dne 30. 11. 2021 odvolání (následně doplněné dne 5. 1. 2021), kterým jej napadla v celém rozsahu (dále jen „odvolání“).
6. *První odvolací námítkou* žalobkyně namítala podstatné vady řízení, které prvostupňovému rozhodnutí předcházelo, ve smyslu § 2 odst. 1, 2 a § 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nejasná a neúplná skutková zjištění ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3, 4 správního řádu. Dále žalobkyně uvedla, že prvostupňový orgán dostatečně nereflektoval téměř žádné z jejích předložených argumentů a že došlo k porušení zásady materiální pravdy a současně též zásady proporcionality. Prvostupňový orgán se dle žalobkyně významnou měrou dostal také do rozporu se zásadou vyšetřovací, kdy je na správním orgánu, aby zajistil důkazy tak, že skutková stránka věci bude prokázána bez zbytečných pochybností.

7. Ve *druhé odvolací námitce* žalobkyně uvedla, že navzdory opakovaným žádostem prvostupňový orgán za celou dobu trvání řízení nenařídil ve věci ústní jednání a neprovedl tak za účasti žalobkyně ani jí navrhované výslechy svědků, ačkoli je toto nezbytné pro úplné objasnění skutkového stavu a spravedlivé rozhodnutí ve věci.
8. Ve *třetí odvolací námitce* žalobkyně poukázala na fakt, že správní orgán vůbec nezjistil, kdo je opravdovým vlastníkem předmětných technických herních zařízení. Žalobkyně není a nikdy nebyla jejich vlastníkem a nemá k nim žádný právní vztah. Celé řízení je dle žalobkyně účelové a správní orgán označil žalobkyni za provozovatele technických herních zařízení jen z důvodu, že je provozovatelem provozovny. Žalobkyně konstatovala, že nikdy nebyla a není provozovatelem technických hracích zařízení, jak prvostupňový orgán mylně dovodil, ani klíčů k těmto zařízením a současně k těmto nemá žádný právní vztah.
9. *Čtvrtou odvolací námitkou* žalobkyně zpochybnila výpovědi dvou zaměstnanců žalobkyně (dále jen „zaměstnanci“), jelikož tyto jsou dle jejího názoru jako důkaz procesně nepoužitelné, neboť zaměstnanci nebyli před podáním výpovědi dostatečně poučeni. Pochybení prvostupňového orgán spočívá dle žalobkyně zejména v tom, že v poučení předloženém zaměstnancům není ani zmínka o čl. 37 odst. 1 a odst. 2 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdější předpisů (dále jen „LZPS“), tedy že každý má právo odeprít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké, a každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.
10. Žalobkyně dále v *páté odvolací námitce* namítala, že prvostupňový orgán vůbec nevzal v potaz její velmi špatnou ekonomickou situaci a konstatovala, že v daném případě nemůže být pochyb o uložení nezákonné likvidační sankce, která fakticky pro futuro znemožní jakékoli podnikání zasaženého subjektu, jenž je v důsledku toho donucen ukončit svou činnost, a to i přesto, že sám zaměstnává řadu zaměstnanců.
11. Závěrem odvolání žalobkyně navrhla, aby žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil.
12. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 14. 2. 2022. *První odvolací námitku*, kterou žalobkyně obecně poukazovala na porušení zásad správního řízení, a dále neúplnost, nejasnost a správnost skutkových zjištění, vyhodnotil žalovaný také v obecné rovině jako nedůvodnou. Žalovaný uvedl, že správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky dle § 2 správního řádu. Dále žalovaný konstatoval, že zásada materiální pravdy je ve správním řádu korigována

požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení, tak jak je to běžné i v jiných právních předpisech procesní povahy. Správní řízení má být vedeno správním orgánem pokud možno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji. Správní orgán vede řízení cestou vždy co možná nejsnazší, přitom však zároveň spolehlivě postačující ke zjištění objektivního stavu věci, která je předmětem takového řízení. Daným požadavkům prvostupňový orgán v řízení dostál.

13. *Ke druhé odvolací námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že návrh žalobkyně byl usnesením prvostupňového orgánu zamítnut a k odvolání žalobkyně bylo toto usnesení potvrzeno i rozhodnutím žalovaného. Požadavek žalobkyně na zjišťování svědků, kteří by potvrdili, že hazardní hru u žalobkyně provozovali, vyhodnotil žalovaný jako nelogický. Jednak v zásadě závěr o provozování hazardní hry v provozovně žalobkyně prokázali kontrolující v rámci uskutečněných kontrol, což je dostatečné zjištění pro vznik správní odpovědnosti za přestupek. Navíc však skutečnost, že tomu tak bylo nejen v čase kontroly, je jednoznačně prokázána i zajištěnými finančními prostředky umístěnými ve schránkách technických zařízení, neboť tyto finanční prostředky jsou tvořeny prohrami hráčů. Vyhledávání svědků by tak bylo nadbytečné, neboť není způsobilé ovlivnit vedené správní řízení. Žalovaný rovněž poznamenal, že při druhé kontrole byl v provozovně zjištěn aktivní hráč pan J. P.
14. *Ke třetí odvolací námitce* žalovaný uvedl, že žalobkyně provozovala hostinskou činnost, přičemž v oddělené části její provozovny byla umístěna funkční technická herní zařízení, která jí byla obsluhována, což bylo prokázáno kontrolami. V protokolech o kontrole je popsáno, že žalobkyně prostřednictvím svého zaměstnance registrovala hráče do spolku „Život je hrou“ (dále jen „spolek“), vystavovala čipové karty umožňující vstup do „herny“ a vyplácela případné výhry, tedy fakticky umožňovala hrát hazardní hru. Žalobkyni je třeba považovat za faktického provozovatele hazardní hry, bez něhož by k provozování hazardní hry nemohlo dojít, neboť ve své provozovně přinejmenším umožnila přístup k předmětným technickým herním zařízením a zajišťovala jejich provoz po určitou dobu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně naplňuje znaky § 5 zákona o hazardních hrách, je zcela bez významu, že formálně by mohl být za provozovatele nelegálního hazardu označen též někdo další. Takto by mohl existovat nekonečně dlouhý řetězec smluv přenášející odpovědnost za nelegální provozování hazardní hry na další osoby, přičemž je zjevné, že existence takovýchto smluv nemůže za situace, kdy neexistuje subjekt disponující příslušným povolením, zbavit faktického provozovatele odpovědnosti, neboť on sám nade vší pochybnost naplňuje znaky skutkové podstaty § 123 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 a § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Existence jakéhokoli soukromoprávního ujednání jej za těchto okolností tedy nemůže zbavit veřejnoprávní odpovědnosti za provozování nelegálního hazardu. K projednání přestupku žalobkyně nebylo dle žalovaného třeba zjišťovat ani vlastníka technických zařízení, neboť skutková podstata přestupků nevyžaduje pro subjekt podmínku, že se musí jednat o vlastníka technických herních zařízení.
15. *Ke čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně, že její odpovědnost byla postavena pouze na výpovědích zaměstnanců – pana K. a pana M., není pravdivá. Výpovědi jmenovaných osob vůbec nebyly v řízení provedeny, žalobkyně má zřejmě na mysli vyjádření jmenovaných do záznamů o podaném vysvětlení, které byly učiněny v rámci

provedených kontrol. Žalovaný zcela odmítl, že by jmenovaní nebyli před podáním vysvětlení poučeni. Samostatná poučení zaměstnanců jsou součástí spisového materiálu. Vyjádření jmenovaných ale v žádném případě nelze označit „za jediné, na čem je postavena odpovědnost“ žalobkyně, neboť stěžejními podklady jsou ty, které prokazují existenci a provozování hazardní hry, což jsou videodokumentace a fotodokumentace pořízené v rámci realizovaných kontrol, včetně protokolů o kontrole, které obsahují popis činností zaměstnanců žalobkyně při kontrolním nákupu. Popsaným jednáním, kdy kontrolující byl obsluhou do spolku registrován a byla mu vyplacena výhra, již bylo dostatečně prokázáno naplnění pojmu provozování hazardních her, i bez ohledu na vyjádření samotných zaměstnanců, kteří si v zásadě nic nepamatovali, a jeden z nich odmítl dokonce své vyjádření podepsat, byť poučení svým podpisem opatřil.

16. *K páte odvolací námitce* žalovaný poznamenal, že žalobkyně se protiprávního jednání dopustila v rámci činnosti, která je přísně státem regulovaná, neboť jsou s ní spojeny sociálně patologické jevy ve společnosti, jako je gamblerství, rozvodovost, kriminalita, sebevraždy apod. Aplikovaný zákon o hazardních hrách přinesl výrazné zpřísnění, kterým reaguje na sociálně patologické jevy tak, že ukládá provozovatelům hazardních her nové povinnosti, zvyšuje horní hranice pokut a jako trest umožňuje uložit zákaz činnosti. Jednání žalobkyně, tj. provozování hazardní hry bez povolení, je přestupkem dle zákona o hazardních hrách nejzávažnějším, tedy přestupkem s největší společenskou škodlivostí. Horní hranice zákonem stanovené sazby za přestupek je v daném případě 50 milionů Kč. Takto vysoká horní hranice pokuty koreluje se společenskou nebezpečností daného protiprávního jednání. Byla-li žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 190 000 Kč, jde stále ještě o pokutu uloženou při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a je tak sankcí za projednávaný přestupek velmi mírnou. Žalovaný dále konstatoval, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní stran likvidačního účinku pokuty tíží primárně samotnou žalobkyni, která na vyzvání prvostupňového orgánu nedoložila relevantní podklady, které by byly způsobily tvrzený likvidační účinek pokuty prokázat. V odvolacím řízení již zůstala žalobkyně pouze u obecného tvrzení a nedoložila ke svému tvrzení žádný podklad. Výše ztrát žalobkyně dle podkladů doložených prvostupňovému orgánu není sama o sobě ani při prostém porovnání s deklarovanými obraty v jednotlivých letech způsobila tvrzení stran likvidačního účinku uložené sankce doložit. Samotný výsledek hospodaření nemá pro účely takového posouzení v podstatě žádnou výpovědní hodnotu. Žalobkyně nadto neprokázala takovou aktuální nedostatečnost majetkové základny, v jejímž důsledku by ukládaná sankce byla nedobytná, neboť navzdory opakovaným ztrátám stále podniká. Žalovaný tak dospěl k závěru, že prvostupňový orgán uložil pokutu zákonnou a přiměřenou všem zjištěným okolnostem, tedy i majetkovým poměrům žalobkyně, která měla možnost se k majetkovým poměrům vyjádřit a doložit je. Podklady jí předložené nesou kusé informace o její finanční situaci, nevypovídají však o aktuální majetkové podstatě, kterou představuje celkový stav jejího majetku, tedy veškeré zdroje, z nichž lze peněžitý trest realizovat a také její závazky. Ani během odvolacího řízení nebyly zjištěny skutečnosti, vedoucí k závěru o nedostatečné majetkové základně žalobkyně. Žalovaný proto uloženou pokutu vyhodnotil jako přiměřenou.

III. Žaloba

17. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby ho soud zrušil společně s rozhodnutím celního úřadu.

18. *Prvním okruhem žalobních námitek*, uplatněným na straně 4 žaloby, žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci, což mohlo mít vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobkyně byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, 2, § 3, § 7 a § 50 odst. 3, 4 správního řádu. Správní orgány dostatečně nereflektovaly žalobkyní předkládané argumenty a postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy.
19. *Druhou žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že navzdory jejím žádostem správní orgány za celou dobu trvání řízení nenařídily ve věci ústní jednání a neprovedly tak za účasti žalobkyně ani navrhované výslechy svědků, ačkoli je toto nezbytné pro úplné objasnění skutkového stavu a spravedlivé rozhodnutí ve věci. Tento zamítavý postoj správních orgánů shledává žalobkyně neopodstatněným a spatřuje v něm účelovou snahu vést řízení pouze formalisticky bez snahy skutečně zjistit pravého pachatele přestupku.
20. Žalobkyně ve *třetí žalobní námitce* zdůraznila, že nikdy nebyla a není provozovatelem technických hracích zařízení, jak správní orgány mylně dovozují, ani klíčem k těmto zařízením a současně k těmto zařízením nemá žádný právní vztah. Dle žalobkyně je zjevné, že si správní orgány také tímto postupem v dokazování pouze snažily zjednodušit si práci a žalobkyni, která je faktickým provozovatelem provozovny, označily zároveň i za provozovatele technických hracích zařízení.
21. Ve *čtvrté žalobní námitce* žalobkyně zpochybnila výpovědi svědků – zaměstnanců. Vzhledem k tomu, že zaměstnanci nebyli dostatečně poučeni, jsou jejich výpovědi dle žalobkyně procesně nepoužitelné.
22. *Pátou žalobní námitkou* žalobkyně namítla, že žalovaný nezohlednil její špatnou hospodářskou situaci. S ohledem na majetkovou újmu způsobenou žalobkyni v důsledku přetrvávající pandemické situace (Covid-19), jeví se vyměřená pokuta jako zjevně nespravedlivá a likvidační.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 4. 2022 uvedl, že žalobkyně v žalobě nepřináší žádné nové konkrétní důvody ani argumenty směřující proti žalobou napadenému rozhodnutí. Žaloba je tak subjektivním vyjádřením nesouhlasu žalobkyně s výsledkem napadeného rozhodnutí.
24. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že v této věci byl projednáván přestupek (tj. protiprávní jednání) žalobkyně, jí je prokazována vina a ukládán trest. Existence případných dalších pachatelů není způsobila ovlivnit postavení žalobkyně v tomto řízení, proto námitka nemůže být důvodem ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí. Správní orgány zkoumaly a v napadeném rozhodnutí vyložily, že žalobkyně je subjektem přestupku, tj. že provozovala hazardní hry bez povolení, což je pro správní řízení a soudní přezkum napadeného rozhodnutí rozhodné.
25. K *páté žalobní námitce* žalovaný upozornil, že žalobkyně svá tvrzení v žalobě podává v obecné rovině a nepředkládá k nim žádné důkazy. Nedostatečně aktivní byla i ve správním řízení, když na výzvu k doložení majetkových poměrů doložila pouze daňová přiznání. V nich sice vykazovala ztrátu, nicméně vzhledem k tomu, že i přes vykázané ztráty stále podniká a její obraty činily v příslušných letech cca 8 000 000 Kč, je dle žalovaného evidentní, že reálná majetková podstata žalobkyně nebude pokutou zničena. Žalobkyně byla

informována, že existuje možnost požádat při splnění zákonem stanovených podmínek při úhradě povinné částky o posečkání či její zaplacení ve splátkách nebo o odkladný účinek pokuty podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a tímto způsobem eliminovat následky uložené sankce. S vědomím této situace pak nelze dospět k závěru, že pokuta ve výši 1 190 000 Kč je likvidační.

26. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Městský soud rovněž neshledal žádné důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných námitek.
29. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
30. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
31. Dne 18. 5. 2017 a následně dne 13. 12. 2017 byla v provozovně žalobkyně provedena kontrola zaměřená na dodržování právních předpisů upravujících podmínky pro provozování hazardních her. Kontrole byli za žalobkyni přítomni její zaměstnanci.
32. Správní řízení o správním deliktu žalobkyně (od 1. 7. 2017 jako přestupek) bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení č. j. 352021/2018-510000-12 (podnětem k zahájení správního řízení byl výsledek kontroly ze dne 18. 5. 2017 dle protokolu o kontrole č. j. 110358-14/2017-510000-61.1), z něhož vyplynulo podezření, že žalobkyně v provozovně provozovala technickou hru ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, ke které nebylo uděleno povolení.
33. Správní řízení o přestupku žalobkyně bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení č. j. 358673/2018-510000-12 (podnětem k zahájení správního řízení byl výsledek kontroly ze dne 13. 12. 2017 dle protokolu o kontrole č. j. 979-11/2017-510000-61.1), z něhož rovněž vyplynulo podezření, že žalobkyně v provozovně provozovala technickou hru ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, ke které nebylo uděleno povolení.

34. Usnesením ze dne 20. 8. 2019, č. j. 529567/2019-510000-12, prvostupňový orgán rozhodl o spojení výše specifikovaných věcí do společného řízení, nadále vedeného pod sp. zn. 110358-11/2017-510000-12.
35. Žalobkyně v průběhu řízení učinila návrh na nařízení ústního jednání, který byl celním úřadem zamítnut v usnesení ze dne 2. 10. 2019, jež žalovaný následně k odvolání žalobkyně v usnesení ze dne 8. 4. 2020 potvrdil. Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 3. 8. 2020 č. j. 537423/2020-510000-12, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2021, č. j. 22247/21-900000-311 zrušeno a vráceno prvostupňovému orgánu k novému projednání.
36. V rámci nového projednání doplnil prvostupňový orgán dokazování, odstranil vytknuté vady a vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti rozhodnutí celního úřadu podala žalobkyně odvolání, ve kterém uváděla obdobné argumenty jako v následně podané žalobě.
37. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
38. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
39. Dle § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), *„[p]rávnícká osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.“*
40. Dle § 20 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona *„[z]a osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení, [...]“*
41. Dle § 37 přestupkového zákona *„[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajících a bromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.“*
42. Dle § 80 odst. 1 přestupkového zákona *„[s]právní orgán může nařídit ústní jednání.“*

43. Dle § 80 odst. 2 přestupkového zákona „[s]právní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.“
44. Dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru, [...]“
45. Dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách „[s]e hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Hazardní hrou je dle § 3 odst. 2 písm. e) tohoto zákona též technická hra.“
46. Dle § 5 zákona o hazardních hrách „[p]rovozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.“
47. Dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách „[z]akazuje se provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona, [...]“
48. Soud předesílá, že žaloba je obsahově shodná s žalobkyní podaným odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí (viz body 6 až 10 shora), s nímž se žalovaný vypořádal logicky uceleným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí (viz body 12 až 16 shora). Žalobkyně nepředkládá novou argumentaci, pouze opakuje námitky uplatněné ve správním řízení. Podanou žalobou žalobkyně sice požaduje formálně přezkum napadeného rozhodnutí, avšak ve své podstatě se jedná o přezkum prvostupňového správního rozhodnutí, neboť žalobní námitky, které se neliší od námitek odvolacích, nesměřují fakticky proti napadenému rozhodnutí a jeho důvodům ani nevymezují, s jakými odvolacími argumenty se žalovaný nevypořádal či vypořádal nesprávně.
49. K problematice totožného obsahu odvolání se již okrajově vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44, ve kterém konstatoval, že „[s]těžovatelka měla v žalobě srozumitelně a konkrétně vysvětlit, v čem je rozhodnutí žalovaného nesprávné, s jakými odvolacími argumenty se žalovaný nevypořádal, jaké konkrétní důkazy vyhodnotil nesprávně a proč, kterou část svědecké výpovědi dezinterpretoval, kterou část opominul atd. Nelze tedy jen obecně odkázat na odvolání (to by bylo možné třeba proto, aby žalobce ukázal, ke které konkrétní části odvolání se žalovaný opominul vyjádřit)“.
50. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž zdůraznil, „že žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Tento následek je o to silnější za situace, kdy v odvolacím řízení došlo ve větším rozsahu k doplňování dokazování, jako tomu bylo v posuzované věci. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti“ (srov. rozsudek č. j. 7 Afs 440/2018 - 63 ze dne 23. 4. 2020).

51. Soud má na paměti rovněž dřívější rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, dle kterého musí být „seznatelné, z jakých především právních důvodů považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě nereagoval přímo na argumenty uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí (žalobní body výslovně svým textem nemíří proti napadenému rozhodnutí), je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná především o právní argumentaci abstraktnějšího charakteru, která poskytla soudu přinejmenším obecný referenční rámec přezkumu (k tomu viz dále) a soudu mělo být zřejmé, jakým směrem bude směřovat jeho přezkum. Žalobní body tak de facto směřují i proti obsahu napadeného rozhodnutí. [...] Nejvyšší správní soud tímto však v žádném případě nezobecňuje, že k naplnění podmínky uvedení žalobních bodů vždy postačí zkopírování argumentace z odvolání. Tuto podmínku je samozřejmě nutné posuzovat případ od případu. V nyní projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že i ono pouhé „zkopírování“ postačilo ke splnění této podmínky. Stěžovatel totiž v žalobě označil napadené rozhodnutí, jasně vymezil, že podává správní žalobu, a poté sice setrval na svých argumentech uvedených v odvolání, avšak, jak již bylo shora uvedeno, jedná se o argumenty do jisté míry právně-abstraktní (např. argumentace účelem zákona), které de facto mířily i proti napadenému rozhodnutí a které soudu poskytly obecný referenční rámec přezkumu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že zde existuje judikatura, ze které vyplývá, že zkopírování odvolacích námitek do žaloby běžně nepostačí pro naplnění podmínky uvedení žalobních bodů (srov. krajským soudem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74, a ze dne 20. 4. 2007, č. j. 8 Afs 5/2006 – 56, přičemž posledně uváděný se týká především požadavků na kasační námítky). Nejvyšší správní soud však má za to, že tuto judikaturu je nutno nyní vykládat prizmatem citovaného rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, který pojem žalobní bod vykládá extenzivněji a liberálněji (viz výše), a do jisté míry tak závěry uvedené judikatury (nepřímo) koriguje. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelova tvrzení ve světle citovaného rozsudku rozšířeného senátu splňují podmínku uvedení žalobních bodů“.
52. S ohledem na shora uvedenou judikaturu NSS vyhodnotil soud žalobní body jako obecně projednatelné a překročil k samotnému meritornímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
53. K první žalobní námitce soud předně poznamenává, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobkyni domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37). Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně pod prvním žalobním bodem uplatnila toliko obecně formulované námitky, aniž konkrétně uvedla, o správnosti jakých konkrétních skutkových zjištění má pochybnosti a z jakého důvodu, jaké její konkrétní argumenty nebyly ze strany správních orgánů reflektovány, které konkrétní skutkové a právní závěry jsou dle jejího názoru nesprávné a proč, s jakými konkrétními okolnostmi významnými pro rozhodnutí se správní orgány nevypořádaly, jaké konkrétní podstatné vady řízení atd. Soud proto první skupinu žalobních námitek vypořádal v odpovídající míře obecnosti, přičemž na podkladě spisové dokumentace shledal, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky dle § 2

správního řádu. Soud rovněž nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí bylo zatíženo vadou nezákonnosti z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Správní orgány své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnily, opřely je o úvahy, které byly zachyceny v odůvodnění obou rozhodnutí. Tyto úvahy mají podle přesvědčení soudu dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci. Odůvodnění jak napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému [viz nálezn ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Nesouhlas žalobkyně se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). První žalobní námitka proto není důvodná.

54. *Druhou žalobní námitku*, kterou žalobkyně namítala, že správní orgány navzdory jejím žádostem nenařídily ústní jednání, shledal soud rovněž nedůvodnou. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně navrhovala doplnění dokazování, ve kterém navrhla některé další důkazy (provedení výslechů svědků) a požádala o nařízení ústního jednání. Návrh na nařízení ústního jednání byl prvostupňovým orgánem zamítnut v usnesení č. j. 405453-11/2021-510000-12.1 ze dne 30. 7. 2021. Proti usnesení č. j. 405453-11/2021-510000-12.1 podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání evid. pod č. j. 405453-13/2021-510000-12.1 a odůvodněné v podání č. j. 405453-16/2021-510000-12.1. Žalovaný ve věci odvolání o žádosti o nařízení ústního jednání vydal rozhodnutí č. j. 51979-2/2021-900000-311 ze dne 20. 10. 2021, ve kterém postup prvostupňového orgánu potvrdil a odvolání zamítl. Soud k této žalobní námitce konstatuje, že ve správním řízení vedeném dle přestupkového zákona není správní orgán v souladu s § 80 přestupkového zákona povinen ústní jednání nařídít, a to ani v případě, že takový postup navrhne obviněný. Ústní jednání je tzv. fakultativní, tedy správní orgán jej nebude muset nařídít v každém řízení, nýbrž jej nařídí pouze v případě, že to bude potřebné a ústní jednání může přispět ke zjištění stavu věci, což si správní orgán posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. Pokud tedy z povahy věci bude nutné k realizaci práva obviněného na vyjádření se k věci nařídít ústní jednání (obviněný by například vyžadoval konfrontaci a takový návrh nebude nedůvodný apod.), musel by správní orgán takovému návrhu vyhovět a ústní jednání nařídít. Ze spisové dokumentace však neplyne, že by v daném případě s ohledem na zjištěný stav věci potřeba nařídít ústní jednání vyvstala. Prvostupňový orgán v usnesení č. j. 405453-11/2021-510000-12.1 a následně i žalovaný v rozhodnutí č. j. 51979-2/2021-900000-311 dostatečně odůvodnili, proč k nařízení ústního jednání nepřistoupili. Postup správních orgánů shledává soud jako zcela souladný se zákonem.
55. Ani *třetí žalobní námitce* soud nepřisvědčil. Prokázáním spáchání přestupku žalobkyní se zabýval vyčerpávajícím a podrobným způsobem jak prvostupňový orgán na straně 5 až 27 prvostupňového rozhodnutí, a to jak zjištěným skutkovým stavem, podrobným hodnocením provedených důkazů a následnou aplikací relevantní právní úpravy na skutková zjištění, tak následně i žalovaný na straně 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Soud se s tímto odůvodněním bezesbytku ztotožnil, a protože žalobkyně nereaguje v podané žalobě na závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani je konkrétními argumenty nevyvrací, soud na tomto místě odkazuje na shora uvedené části rozhodnutí správních orgánů, neboť jsou věcně správné, zákonné a přezkoumatelné.

56. Z právní úpravy i navazující judikatury jasně plyne, že skutková podstata správního deliktu pracuje s pojmem *provozování*. Z legální definice v § 5 zákona o hazardních hrách je zřejmé, že *provozování* je pojem, který zahrnuje i osoby odlišné od provozovatele ve smyslu § 6 tohoto zákona či od vlastníka technických zařízení.
57. Nejvyšší správní soud k obdobné starší úpravě uvedl, že: „*skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích“ (rozsudek NSS z 22. 11. 2018, čj. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS, bod 45). Tento závěr přetrval i za současné právní úpravy ve vztahu ke správnímu deliktu (od 1. 7. 2021 přestupku), kterého se dopustil žalobce (srov. např. rozsudek NSS z 19. 11. 2021, čj. 4 As 120/2021-75, bod 21 a 22, a nedávný rozsudek NSS z 23. 6. 2023, čj. 5 As 169/2022-30, bod 25 a 26).*
58. Pro zjištění, zda žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu, tedy stačilo, aby správní orgány zjistily, zda bez povolení provozovala hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách.
59. Touto otázkou se správní orgány podrobně zabývaly a prováděly k ní též relevantní dokazování. Ze správního spisu plyne, že technická zařízení byla umístěna v provozovně žalobkyně, její zaměstnanci zajišťovali výplatu výher, disponovali servisními klíči k vynulování strojů atd. Žalobkyně tudíž nepochybně umožňovala hráčům hrát hazardní hru a naplnila znak *provozování* ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách (srov. obdobně rozsudek NSS z 9. 6. 2022, čj. 1 As 48/2021-24, bod 21).
60. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítala absenci poučení zaměstnanců při podání vysvětlení. Ze spisové dokumentace (vysvětlení zaměstnance – pan Oldřich Kadlec: CD „9Af 7/2022 správní spis“, složka „VeMa“, podsložka „I. instance _spis_110358-11-2017-510000-12.zip“, podsložka „002_110358-13-2017-510000-12“, soubor „04_ID-515844-2017-510000_110358-3r17_Zaznam_o_podanem_vysvetleni.pdf“ a soubor „05_ID-515845-2017-510000_110358-3r17_Pouceni.pdf“ a vysvětlení zaměstnance – pan Marek Mrázek: CD „9Af 7/2022 správní spis“, složka „VeMa“, podsložka „I. instance _spis_110358-11-2017-510000-12.zip“, podsložka „045_529567-2019-510000-12“, soubor „11_ID-1215640-2017-510000_257654-5r17_UZ_o_podanem_vysvetleni.pdf“ a soubor „12_ID-1215642-2017-510000_257654-5r17_Pouceni.pdf“) je nepochybné, že k řádnému poučení zaměstnanců před podáním vysvětlení, učiněných v rámci provedených kontrol došlo. Poučení, které je přílohou úředních záznamů o podání vysvětlení, je oběma zaměstnanci podepsáno. Samotný záznam o podání vysvětlení pan Marek Mrázek nepodepsal s uvedením důvodu odepření podpisu: „*zkušební doba – odmítám podepsat!*“, tato skutečnost však nic nemění na tom, že k poučení před podáním vysvětlení svůj podpis připojil. Z obsahu správního spisu soud neshledal ani jiné procesní pochybení při podávání vysvětlení uvedenými zaměstnanci. Čtvrtá žalobní námitka byla soudem rovněž vyhodnocena jako nedůvodná.

61. Soud neshledal důvodnou ani *pátou žalobní námitku*, kterou žalobkyně napadala nepřiměřenost uložené sankce. Ve vztahu k této námitce odkazuje soud na str. 9–14 napadeného rozhodnutí a na str. 33–39 prvostupňového rozhodnutí, kde je výše sankce podrobně odůvodněna, jak z hlediska zákonných náležitostí kladených na individuální posouzení a zdůvodnění výše sankce, tak z hlediska jejího možného likvidačního účinku.
62. Správní orgány musí při ukládání pokuty přihlížet k osobním a majetkovým poměrům pachatele: „*do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 31). Správní orgány přitom vychází z údajů doložených pachatelem, případně těch, které vyplynuly z průběhu správního řízení (bod 40 citovaného usnesení).
63. Za likvidační je totiž třeba považovat jen: „*sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží*“ (bod 27 již citovaného usnesení NSS čj. 1 As 9/2008-133). Ze správního spisu neplyne, že by šlo o takto drakonickou pokutu.
64. Jak podrobně rozvedly správní orgány v obou správních rozhodnutích, žalobkyně neprokázala, že by její majetková situace byla taková, aby pro ni uložená pokuta měla likvidační charakter. Žalovaný zjištěné poměry žalobkyně řádně posoudil a správně odůvodnil, proč pokutu za likvidační nepovažuje.
65. Městský soud uzavírá, že s námitkami obsaženými v žalobě, které již byly žalobkyní uplatněny v odvolacím řízení, se správní orgán řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany správního orgánu za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, v dalším plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

VI. Závěr a náklady řízení

66. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

67. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu